

Մ Ա Մ Ո Ւ Լ

Թիֆլիզի «Հարիզոն» թերթի մէջ Պ. Լէօն «Համազգային յորելեան» վերնագրով առաջնորդողով կը յիշեցնէ, որ յառաջիկայ 1912 թւին լրանալու է հայերէն տպագրւած գրքի չորսհարիւր ամեակը: Հայերէն առաջին գիրքը — «Պարզատումար» անուանով — տպւեցաւ Վենետիկի մէջ 1512 թւին, որով հայ ազգը քաղաքակիրթ ազգերու կարգին դասուեցաւ:

«Պիւտեներերգի հրաշալի դիւտից 57 տարի էր անցել, երբ սկիզբ առաւ հայերէն տպագրութիւնը: Մեր հարեւան ազգերից ոչ մէկը մեզ հետ հաւասար չէ այս գործի մէջ. նոյնիսկ Ռուսները տպագրութիւնը մեզանից 52 տարի յետոյ սկսեցին»:

Պ. Լէօն յիշելով, թէ ինչպէս տպագրութեան շնորհիւ հայ գրականու-

Թիւնը աւելի Կաթաւաւոր վայելու
մէջ ծաղկեցաւ եւ աշխարհակա՛ն աչաւ
կը շարունակէ :

«Քա (ապագրու թիւնը) մեր վնդա-
կենդանու թեան, մեր ցեղի ներքին
կորովի եւ սյճի չորահարիւրամեայ
չրժանն է : Աննկատելի թողնել այդ
մեծ տարեկարձը՝ չի կարելի : Եւ
տճա մենք վաղօրօք դէու՛մ ենք ա-
սաջարկու թիւն : — Թօնել մեր նոր
դատմու թիւնը յանձին հայ գրրա-
կանու թեան : Յօրելեանը խկական
մտքով համազգային է » :

Արձականք տալով Պ . Լէօի առա-
ջարկին, կը շուսանք : որ տարբեր ու
հեռաւոր հորիզոններու տակ ապրած ու
տանջւած հայ ժողովուրդը սխալ աշխա-
տէ արժանավայել կերպով Թօնելիւր
մտքի վերածննդեան յօրելեանը :